

CARLES REXACH **Exjugador i exentrenador del Barça**

A més d'un famós i carismàtic exfutbolista dels anys 70 i posteriorment entrenador de futbol, conegut amb els sobrenoms de Charly i el noi de Pedralbes, Carles Rexach és una institució a Can Barça, fins al punt que el passat gener va ser l'elegit per lliurar a Messi el trofeu de màxim goleador històric del club.

TEXT **LLUÍS BUSQUETS I GRABULOSA**

De ser assessor de la junta directiva del FC Barcelona, Carles Rexach (Barcelona, 1947) ha passat a a integrar-se a la comissió esportiva que s'acaba de crear al club, integrada també pel vicepresident esportiu, Jordi Mestre, el directiu Javier Bordas i Ariedo Braida, de 68 anys, director del Milan de 1986 al 2002. Fill de la pedrera barcelonista, Rexach era un extrem dret de tècnica exquisida, molt estimat pel barcelonisme. Destacava pel seu gran driblin, els magistrals llançaments de penal i els cops francs, per no parlar de la seva intel·ligent posició en el camp, tot i que amb el lema que ha de córrer la pilota i no el jugador (la seva frase cèlebre: «Córrer és de covards!»), la gent no sempre el comprenia i el xiulava. Va ser considerat un dels millors extrems d'Europa de l'època. Desenvolupà tota la seva trajectòria esportiva al FC Barcelona, on hi va arribar als dotze anys, des de l'infantil, el juvenil i el CD Comtal. Té el rècord d'haver mantingut una relació contractual amb el Barça al llarg de 44 anys. Va disputar amb el Barça un total de 656 partits, en els quals marcà 197 gols. És el cinquè jugador amb més partits oficials amb el Barça (449 partits i 122 gols). Com a tècnic s'inicià a les categories de formació del Barça. L'any 1984 creà l'escola TARR. Fou vuit anys segon entrenador del Barça de Johan Cruyff (entre l'any 1988 i el 1996), amb qui guanyà quatre lligues i una copa d'Europa. Posteriorment va ser entrenador del primer equip entre l'any 2001 i 2002. També visqué una curta etapa d'entrenador al Japó, dirigint el Yokohama Flügels a la primera divisió japonesa. Actualment és comentarista i tertulià de ràdio i televisió.

Vostè va ser fonamental en el fitxatge de Messi, quan aquest tenia 12 o 13 anys; com va anar? Messi llavors era un nen baixet. El Dr. Borrell ens havia dit que creixeria fins a 1,69-1,70 com a molt. La tocava bé, però no hi veien futur. Van muntar un partit a les cinc de la tarda. Va començar abans que jo sortís al camp. Sortia des de l'angle diagonalment oposat a la banqueta, a on em dirigia caminant entorn de la gespa. Encara no era a la porteria ja vaig veure que calia fitxar-lo. «És un nen per jugar a futbolí», em van comentar d'altres tècnics. «Doncs porteu-me'n uns quants d'aquests nens de futbolí, perquè els fitxarem tots».

Què li va passar l'any passat a Messi? Massa coses de cop. El fill, la dona, hisenda, la lesió, el mundial, la família... Estava avesat a dinar al club i a reposar havent dinat. I em sembla que potser va menjar més pizzes de les que volia o calia.

És cert que quan Luis Enrique estava als juvenils i Pep Guardiola al primer equip no s'entenié? Em sembla que a Luis Enrique no li agradava que li pispés jugadors. Els que anaven al primer equip, ni que fos a entrenar, després, amb ell, no jugaven.

Un defecte de Luis Enrique. Ha començat amb massa normes. «Qui no entrena, no juga»; d'acord. Veurem què passa quan no s'entreni Messi i el necessiti. Una vegada, en un partit europeu, veníem d'un altre en què mitja plantilla havia quedat baldada i jo vaig dir: «A qui li faci mal alguna cosa que m'ho digui, perquè serà substituït. Només jugaran els que estan al 100%». Van venir primeres figures a queixar-se i no van jugar. Al vestidor, Laudrup, en veure que hi havia baixes, se m'acosta i em diu: «Míster, jo també em ressent del maluc, però no ho he volgut dir...». Li vaig dir: «Mira, tu, al 50%, ja em serveixes...». En futbol no hi ha línies rectes! Quan Van Gaal va tornar a entrenar el Barça, per

«Els jugadors de futbol són com un internat de col·legi»

FOTOS:

► **Sobre aquestes línies, Carles Rexach (segon per la dreta) amb Javier Bordas, Ariedo Braida, Josep Maria Bartomeu i Jordi Mestre, el dia que va ser presentada la nova comissió esportiva del Barça, la setmana passada; a la pàgina de la dreta, l'exjugador i exentrenador del Barça, a l'Escala.**

EFE/ANIOL RESCLOSA

segon cop, jo el vaig assessorar. La premsa em va preguntar si jo l'havia aconsellat. Vaig respondre que això no era rellevant; l'important és que ho beneís el director del diari *Sport*. Hi va haver un embolic considerable. La línia recta no existeix. En Van Gaal ho sabia.

I en Pep Guardiola? En Pep interpretava molt bé els partits. Ho va aprendre de Koeman, que va ser el primer jugador que, com a entrenadors, vàrem escollir per fer aquesta funció al camp. Calia algú que fos capaç d'entendre ràpidament qualsevol indicació o canvi tàctic des de la banda, en funció de com anava el partit. Des de la banqueta és molt difícil corregir diverses posicions dels jugadors sense una figura així, que ho entengui i sigui capaç de transmetre ràpidament els canvis als companys. Als jugadors, quan surten, els pots dir què han de fer, però no complicar-los amb ordres posteriors i diferents segons vagi el partit. Si ho fessis, no recordarien les alternatives i quan volguessis canvis seria un embolic. És també el cas de Xavi. Maradona, per

exemple, no entenia el futbol. En canvi, Cruyff no només jugava molt bé, sinó que també l'entenia.

Quines diferències hi ha entre el Barça i el Madrid? Són els dos equips espanyols de més pressupost. Tenen jugadors de primera. Si els jugadors hi van, han de guanyar. Però cal fer un equip d'entesa i no sé si el Madrid el té. De tota manera, Florentino Pérez mira el mercat mundial. Vol un equip galàctic, d'aparador. Del Bosque o Di María són lletjos per al Madrid. Ben diferents de Kroos o James. Enteneu què vull dir? Ronaldo és el buc insígnia. Florentino cerca vendre marca internacional.

I les diferències amb el Bayern? El Bayern el porten exjugadors. Un gestiona, l'altre té l'àrea tècnica. I Guardiola entrena. Punt.

Què opina de la mala sort de Víctor Valdés? Crec que es va equivocar liquidant el seu contacte ja al mes de maig. El varen aconsellar fer-ho per raons fiscals, amb la idea de fitxar la temporada següent pel Mònaco. Però el pitjor és que va sortir del Barça sense tenir les coses prou lligades. Igual que li va passar al Pep el 2001. Pensava anar a la Juventus i, llavors varen fitxar Fabio Capello, que és un entrenador de fúria i no el va voler; per això va acabar al Brescia. Veurem què passa...

És comparable amb Casillas? Ara Casillas és un absent.

Del Tata Martino què en diu? Una bellíssima i boníssima persona.

Deulofeu? Bo. Potser s'ho té un pèl massa cregut.

Munir? Està cremant etapes amb velocitat i cap, però encara s'ha de fer.

I Sergi Roberto? Juga però no es nota. Sembla com si no s'atrevis. I ara ha començat a passar amb Rakitic. Per jugar bé, no cal pensar gaire. A cops el més «ton-tò», és el que funciona millor. Hi ha jugadors que ju-

E

guen amb tots els entrenadors: Asensi, Pujol, Xavi, jo... Abans xiulaven quan des de l'extrem passava la pilota enrere. Bakero, per exemple, també ho va patir. No s'entenia que era una feina que perseguia ajuntar línies i que l'equip estigués més compacte.

Ha canviat molt el futbol? En tots sentits. En l'econòmic, en el del tracte al jugador, en el tècnic i en l'estructural. L'econòmic salta a la vista en els fitxatges, traspessos i clàusules de rescissió. Al seu temps, tenies dues botes per a la temporada; ara te'n fan a mida quaranta parells. Inicialment no ens canviàvem la samarreta suada ni a mitja part. Després, sí, i en podies regalar fins a set en una temporada; si en regalaves més, anaven a compte de la teva butxaca. Ara els jugadors regalen els dos jocs a cada partit. Admeto que el Barça dels anys 60, tècnicament, era bastant fluïxet. Venien nous jugadors i me'ls mirava. Per exemple, Serafin. «Et prendran el lloc», em deien. «No hi ha perill...», responia. Jo havia començat amb una davantera amb Rifé, Pereda, Re i Fuster. Quan va arribar Rinus Michels, l'home de la «taronja mecànica» i Johan Cruyff, les coses van començar a canviar: Van pujar Pujol, Martí Filosia, Marcial, Sotil... Va arribar Neskens. Tot canvià en tots sentits.

Què ha significat el tiqui-taca? La gent ens atribuï a Johan Cruyff i a mi l'invent del tiqui-taca. No, no... El tiqui-taca, per ell mateix, no és res. Nosaltres fèiem «rondos». Els nostres «rondos» es feien de forma que els jugadors del mig no ens agafessin mai la pilota, és a dir, amb la finalitat de conservar la pilota, retenir-la, assegurar-la... Ara Simeone, de l'Atlètic de Madrid, també fa «rondos», però amb una altra perspectiva: que els jugadors del mig del camp robin la pilota sempre que puguin, desconstruint el joc de l'altre...

I amb jugadors com Koeman, trencaven la pressió sobre la defensa? A Koeman el vam fitxar com a interior o migcampista. En aquella posició era una patata. Era tan lent que no funcionava. Llavors amb en Johan vàrem decidir posar-lo de central, i la vàrem endevinar. Des d'allà les passava com pocs. I va acabar

manant damunt del camp, cosa que al Pep, que el va substituir, li va costar de fer... Penseu que una passada llarga de Koeman arribava a uns 60 metres enllà. Aleshores era bàsic col·locar-lo a prop del mig del camp. Això s'aconseguia amb els tocs curts que ajuntaven els jugadors.

Serveixen d'alguna cosa les concentracions? En segons quins partits hi ha jugadors que el que necessiten és que els desconcentris. Els has de dir que si demà perdem, no passa res...

Doncs per què concentren els jugadors la vigília? El primer cop que ho vaig fer em van fer morros. L'endemà la premsa em demanà el perquè de la concentració. «Mirin -vaig dir-, quan jo em vaig casar i el nen plorava a la nit, feia un cop de colze a la meva muller, ella s'alçava i portava el nen a una altra habitació perquè pogués seguir dormint. Ara, la dona també treballa i és el jugador qui s'aixeca...» En un hotel segur que no tenia aquest problema. I, ara, ja em poden dir masclista...

És cert que els jugadors paguen multes quan arriben tard o fan trapegeries...? I tant! Vaig voler-les pactar amb ells. Em van dir: «Cada malifeta 10.000 pessetes». Els vaig dir si em prenien el pèl. Vam acordar 10.000 la primera vegada, 20.000 la segona, i anar doblant... Vaig recollir al cap de la temporada 18 milions de pessetes. Quines males passades són més freqüents? Retards a entrenaments, als àpats, a l'autocar... No apagar el llum de l'habitació a mitjanit. Emprar el mòbil a l'hora dels àpats. Beure Coca-Cola o altres begudes gasificades...

I, com a jugador, personalment com ho portava? Jo vaig ser solter fins als 32 anys. Vivia a casa del pare i la mare. Fèiem les nostres malifetes, és clar. Els jugadors són com un internat de col·legi. Estàvem en una mena de túnel. Dilluns: viatge i recuperació; dimarts, entrenament; dimecres, partit (i viatges) o entrenament: dijous, rondo... Busques qualsevol vàlvula de sortida. Quan viatjàvem a l'estranger, també era molt diferent. Per exemple recordo anar a jugar un partit oficial a Polònia. En total, dos dies, un d'anar i un per tornar.

Quan arribaves, estaves tant cansat que només volies dormir. No tenies esma ni per atendre la nòvia. Ara, quan els companys es van començar a casar, les dones els controlaven fins quan sortíem dels entrenaments. Sense fer noms. N'hi havia d'abassegadores que jo no hauria aguantat. Ara passa el mateix... Les parelles dels jugadors els fan anar més a ratlla que l'entrenador.

Ens podria explicar les tensions entre vostè i Johan Cruyff? Tot comença quan Cruyff fa unes declaracions informant que plegava. Jo m'hi vaig sumar defensant-lo, però llavors ell em va dir que em quedés. Quan Cruyff fou substituït jo vaig dir que només acabaria els dos partits que faltaven i tot seguit me n'aniria amb ell. Més tard, en una reunió força histriònica, amb la presència de Gaspart, hi va haver de tot: fins i tot alguna cadira va voleiar. Cruyff estava molt empipat fins al punt que el seu fill no se'm va presentar al primer partit al qual un servidor, ja tot sol, l'havia convocat. Truco al Johan i el fa venir al partit. Vaig arranjar aquest tema dient-li que una cosa érem nosaltres i l'altre els nostres fills. Llavors li pregunto al Jordi si vol jugar i em diu que sí. Comença el partit i quan ja perdiem per 2-0, decideixo fer dos canvis i quan estem 2-3, faig sortir Jordi Cruyff. El públic l'aplaudeix molt. El president Núñez em volia matar... En el següent partit, el perdiem per 2-0 però amb el Pep el vàrem aconseguir empatar. Després d'aquests dos partits ja s'havia acabat el campionat i vaig plegar. Em vaig acomiadar dels jugadors i del club. Bé, el club va fitxar Robson. Tot al seu lloc, només que després d'haver-me estat dos mesos a casa, Robson em va oferir anar de segon seu. Li vaig contestar que no, doncs jo estava amb Cruyff. Enfront la seva insistència i la d'altres instàncies del club, vaig decidir anar a parlar amb en Johan. Em va dir que li cabrejaria molt si fos entrenador del primer equip del Barça, però si feia qualsevol altre tasca tant li feia. I això és el que vaig dir al club i el que vaig fer. Llavors es va començar a dir que havia traït en Johan i tot es va embolicar. Així, doncs, cal deduir que, tot i que en Johan m'havia dit que no hi tenia inconvenient, en el fons li va saber greu. Tot i que el problema d'en Johan probablement és a casa seva... Abans Cruyff estava tot el dia a casa meua. Em trucava ja a les 8 del matí, sovint quan jo encara dormia. Ara només ens trobem algun cop al Muntanyà, on coincidim quan anem a jugar al golf, ens preguntem per la família i poc més.

I entre Pep Guardiola i Tito Vilanova? Va passar una cosa semblant. El Tito tenia un gran temperament. El conflicte sorgeix quan accepta entrenar el primer equip. D'entrada en Pep semblava que ho havia acceptat, però l'entorn li varen omplir el cap. I és que tenien una oferta tots dos per entrenar el Manchester, un cop passat l'any sabàtic, que també tenien pagat. La cosa es va agreujar a Nova York, quan el Tito va anar a una clínica a fer-se un tractament oncològic i en Pep, que llavors hi residia amb la seva família, mai no el va visitar. En Pep ho sabia, ja que, en algun moment de l'estada, varen coincidir físicament les dues mullers.

Per què el Madrid té més copes d'Europa? Perquè per guanyar-la l'havies de poder jugar. Només hi participava el primer de la lliga i nosaltres mai no quedàvem campions. Tot i que, dels que la jugaven, només eren bons alguns equips d'Itàlia, d'Anglaterra i d'Alemanya i... para de comptar. En canvi, nosaltres jugàvem la Copa Fires o de la UEFA, que era més difícil que la lliga de Campions, ja que era a un partit. No hi havia lligueta i et podia tocar qualsevol el primer partit. Hi havia tots els bons i es feia més complicat passar. D'aquestes sí que n'havíem guanyat! Ara hi ha molta diferència entre equips i, amb els preus dels fitxatges, cada cop n'hi haurà més. Tot va contra els febles.

El futbol és una maregassa plens d'esculls i vel·lèrits i vostè ha sabut navegar prou bé... Us posaré un exemple. En un partit Barça-Madrid no em sortien les coses, la gent m'escriu i xiulava a tot pulmó. Fins vaig sentir crits de «Rexach al banquillo!»... A punt d'acabar el partit, va arribar un córner a favor nostre. Jo els tirava sempre, però no em vaig atrevir anar a l'angle per por que no em tressin alguna cosa al cap. Em vaig quedar fora l'àrea i al davant de la porteria amb tanta fortuna que la pilota va arribar just on era; no vaig dubtar ni un segon, vaig rematar tal com venia i la pilota va entrar per l'esquadra. Va ser un gran gol! Els que em volien estossinar m'esperaven la sortida i em volien pujar a coll-i-bé com si fos un torero... ▶